

The Holy See

Üzenet a hivatások 39. világnapjára

II. János Pál pápa

2002. április 21.

Téma: „Az életszentségre szóló meghívás”

Tisztelendő Püspöktestvéreim, kedves Testvéreim!

1. Mindnyájatoknak, *„akiket az Isten szeret, és a szentségre meghívott, kegyelem és békeesség Atyánktól, az Istentől és Urunktól, Jézus Krisztustól!”* (Róm 1,7). Szent Pál apostolnak a rómaiakhoz írt szavai bevezetnek minket a hivatások következő világnapjának, témájába: Az életszentségre szóló meghívás. Életszentség! Íme ez az a kegyelem és ez az a cél, ami valamennyi hívő szeme előtt lebeg, s amelyre a Leviták könyve emlékeztet: *„Szentek legyetek, mert én, az Úr, a ti Istenetek szent vagyok”* (19,2).

A Novo millennio ineunte kezdetű apostoli levélben azt kértem, hogy a lelkipásztori terveket rendeljük az életszentség programja alá. Így kifejezésre jut az a meggyőződés, hogy „ha a keresztség révén valóban Isten szentségének leszünk részesei – amennyiben Krisztusba épülünk és az ő Lelkében veszünk lakást általa –, akkor nem elégedhetünk meg a közép-szerű élettel, amely minimalista erkölcsöt és felületes vallásosságot követ. Ideje, hogy újra, meggyőződéssel, mindenki elé célul tűzzük a hétköznapi keresztény életnek ezt a 'magas mércéjét': az egyházi közösség és a Skeresztény családok egész életének ebbe az irányba kell haladnia” (31.).

Az Egyház egyik elsődleges feladata, hogy segítse a keresztényeket az életszentség útján, és így „a hit megértése által megvilágosodva” megtanulják, hogyan ismerjék meg és szemléljék Krisztus arcát, és hogyan fedezzék fel benne saját hiteles önazonosságukat és azt a küldetést, amit az Úr minden egyes keresztényre bíz. Ezáltal válnak apostolokra és prófétákra alapozott épületté, *„s a szegletkő maga Krisztus Jézus. Ő tartja össze az egész épületet, belőle nő ki az Úr szent temploma”* (vö. Ef 2,20-21).

Az Egyház magába gyűjti mindazokat a hivatásokat, amelyeket Isten az ő gyermekei között

támaszt, és maga is úgy jelenik meg, mint a Szentháromság ragyogó visszfénye. Mint az „Atya, a Fiú és a Szentlélek egységében összegyűjtött nép”, az Egyház magában hordozza az Atya titkát, aki mindenkit arra hív, hogy szentelje meg az Ő nevét és tegye meg akaratát. Az Egyház őrzi a Fiú misztériumát, akit azért küldött az Atya, hogy hirdesse Isten Országát, és aki mindenkit az ő követésére hív. S az Egyház végül a Szentlélek misztériumának letéteményese aki felszenteli a misszióra azokat, akiket az Atya Fia, Jézus Krisztus által kiválasztott.

Pontosan azért, mert az Egyház közössége az a hely, ahol kibontakozik mindaz a hivatás, amit az Úr támaszt, a 2002. április 21-én, Húsvét 4. vasárnapján sorra kerülő Hivatások Világnapja keretében tartják Észak Amerikában a papi és szerzetesi hivatások harmadik kontinentális kongresszusát. A rendezőknek és a résztvevőknek örömmel küldöm jókívánásaimat és üdvözetemet, és megelégedettségemet fejezem ki e kezdeményezés miatt, amely az amerikai egyház és a kontinens új evangelizációja egyik kulcskérdésének megtárgyalását tűzte ki céljául. Kérem, hogy mindnyájan imádkozzanak azért, hogy e fontos találkozó járuljon hozzá a hivatásgondozás megújulásához és a keresztények még nagylelkűbb elköteleződéséhez az „Újvilágban”.

2. Az Egyház a „szentség háza”, a ház lelke pedig Krisztus szeretete, amelyet a Szentlélek áraszt ki rá. Az Egyházban minden keresztény segít egymásnak, hogy felfedezze és kibontakoztassa hivatását az Isten igéjének hallgatásában, az imádságban, a szentségek rendszeres vételében és abban, hogy minden testvérében mindig Krisztus arcát keresi. Ily módon mindenki „a saját adományai szerint” előrehalad a hit útján, ébren tartja a reményt és a szeretetben cselekszik (vö. Lumen Gentium 41.), miközben az Egyház „fölfedi és újra átéli Jézus Krisztus misztériumának végtelen gazdagságát” (Christifideles laici 55.), továbbá azon munkálkodik, hogy Isten szentsége áthasson minden életállapotot és élethelyzetet, s így minden keresztény az Úr szőlőjének munkása legyen és építse Krisztus testét.

Az Egyházban minden hivatás az életszentséget szolgálja, mégis van néhány, mint például a papi és a szerzetesi hivatás, amely sajátos módon ilyen hivatás. Mindenkit arra hívok, hogy a mai napon megkülönböztett figyelemmel tekintszen e hivatásokra, és még intenzívebben imádkozzon értük.

A felszentelt szolgálatra szóló, vagyis a papi hivatás „lényegénél fogva meghívás a szentségnek arra a formájára, amely az egyházi rend szentségéből fakad. Az életszentség bizalmas viszony Istennel, a szegény, tiszta és alázatos Krisztus követése, az Egyház iránti szeretet, amely szent és azt akarja, hogy szentek legyünk, mert ez a Krisztustól kapott küldetése” (Pastores dabo vobis 33). Jézus hívja apostolait, hogy „*vele legyenek*” (Mk 3,14), mégpedig megkülönböztetett közelségben (vö. Lk 8,1-2; 22,28). Nem csak az Isten országának titkaiba avatja be őket (vö. Mt 13,16-18), hanem nagyobb és olyan hűséget vár tőlük, amely megfelel annak az apostoli szolgálatnak, amelyre meghívja őket. Nagyobb szegénységet vár tőlük (vö. Mt 19,22-23), a szolgáló alázatát, aki mindenki között az utolsó akar lenni (vö. Mt 20,25-27). Azt kéri tőlük, hogy higgyenek a tőle kapott hatalomban (vö. Mt 17,19-21), higgyék, hogy az imádság és a böjt az apostoli munka

hatékony eszköze (vö. Mk 9,29), és legyenek önzetlenek: „*Ingyen kaptátok, ingyen is adjátok*” (Mt 10,8). Elvárja tőlük, hogy az okosság egyszerűséggel és erkölcsi tartással párosuljon (vö. Mt 10,26-28), és hagyatkozzanak a gondviselésre (vö. Lk 9,1-3; 19,22-23). Legyenek tudatában annak a felelősségnek, amely őket, mint az Úr által alapított szentségek kiszolgálóit terheli (vö. Lk 12,43-48).

A megszentelt szerzetesi élet minden keresztény számára feltárja az életszentségre szóló meghívás legbensőbb természetét és az egész „Jegyes-Egyház” viszonyát Krisztushoz, az „egyetlen Jegyeshez”. „Az evangéliumi tanácsokra tett fogadalmak benső kapcsolatban vannak Krisztus misztériumával, mert az a feladatuk, hogy valamiképpen megjelenítsék azt az életformát, amit Krisztus a maga számára választott, és úgy mutassák be, mint abszolút és eszkatologikus értéket” (Vita consecrata 29.). Az ezekre az életállapotokra szóló meghívások olyan értékes és szükséges ajándékok, amelyek bizonyítják, hogy a tiszta, a szegény és az engedelmes Krisztus követése, az Isten abszolút elsőségéről adott tanúságtétel és az emberiségnek a Megváltóhoz hasonló módon végzett szolgálata ma is megkülönböztetett utak a lelki élet teljessége felé.

A papságra és a megszentelt életre jelentkezők alacsony száma, amely manapság néhány helyen tapasztalható, nem vezethet oda, hogy kevesebbet követeljünk és beérjük egy középszerű képzéssel és lelkeséggel. Ellenkezőleg: még nagyobb odafigyeléssel kell végezni azok kiválasztását és képzését, akik miután Krisztus szolgálói és tanúi lesznek, arra kapnak meghívást, hogy életszentségükkel támasszák alá mindazt, amit hirdetnek és ünnepelnek.

3. Minden eszközzel azon kell lenni, hogy a papságra és a megszentelt életre szóló hivatások, amelyek Isten népének élete és szentsége szempontjából létfontosságúak, állandó jelleggel a lelkeség, a lelkipásztori munka és a hívek imádságának középpontjában álljanak.

A püspökök és a papok „mindenkit megelőző módon” legyenek tanúi az ajándékba kapott hivatás szentségének. Életükkel és tanításukkal sugározzák Jézus, a Jó Pásztor követésének örömét, és jelenítsék meg Jézus megváltó húsvétja titkának megújító erejét. Életpéldájukkal mutassák be – különösen is a fiatalabb generációnak –, mily lelkesítő kaland vár arra, aki az isteni Mester nyomdokait követve úgy dönt, hogy egészen Istenhez tartozik és arra szenteli magát, hogy minden embernek élete legyen és bőségben legyen (vö. Jn 10,10).

A megszentelt életet élő férfiak és nők, akik az Egyház szívében laknak, mint az Egyház küldetésében döntő fontosságú tényezők, (Vita consecrata 3.), mutassák meg, hogy létük szilárdan Krisztusban gyökerezik, hogy a szerzetesi élet „a közösség otthona és iskolája” (Novo millennio ineunte 43.), hogy az emberekért végzett alázatos és hűséges szolgálatukban a szeretetnek az a leleményessége lüktet (uo. 50.), amit a Szentlélek állandóan életben tart az Egyházban. Ne feledkezzenek meg arról, hogy minden új hivatásra vonatkozó megszólítás és felhívás abból meríti erejét, hogy ők szeretik a szemlélődést, örömmel szolgálják testvéreiket, Isten országáért vállalják a tisztaságot és nagylelkűen magukra veszik saját szolgálatukat. Az Egyházon belüli hivatások jövője szempontjából a családoknak is döntő szerepet kell

játszaniuk. A hitvesi szeretet szentsége, a családi élet harmóniája, a hit légköre, amellyel az élet mindennapi problémáival szembenéznek, a nyitottság az embertársak, különösen is a szegények felé, a keresztény közösség életében való részvétel ezek mind alkotóelemei annak a környezetnek, amely alkalmas arra, hogy a fiatalok meghallják Isten hívását és nagylelkűen válaszoljanak rá.

4. *„Kérjétek azért az aratás Urát, küldjön munkásokat az aratásába”* (Mt 9,38; Lk 10,2). Krisztus parancsának engedelmeskedve, minden a hivatásokért tartott imnap intenzív imádságos idő, amikor az egész keresztény közösség szüntelenül és buzgón imádkozik Istenhez hivatásokért. Mennyire fontos, hogy a keresztény közösségek az imádság iskolái legyenek (vö. Novo millennio ineunte 33.), amelyek képesek megtanítani az Istennel való párbeszédre, és képezni a híveket arra, hogy egyre jobban megnyíljanak annak a szeretetnek, amellyel az Atya *„úgy szeretette a világot, hogy egyszülött Fiát adta”* (Jn 3,16)! A rendszeres és megélt imádság hozzásegíti a keresztényeket, hogy ráhagyatkozzanak a Szentlélek vezetésére és így szeretetben munkálkodjanak az Egyház építésén. Ilyen környezetben a tanítványban felizzik az a vágy, hogy minden ember találkozzon Krisztussal és eljusson az Isten fiainak valódi szabadságára. Ez a vágy arra vezeti rá a hívőt, hogy Mária példájára kész legyen maradéktalanul és nagylelkűen igent mondani az Úrnak, aki arra hívja, hogy legyen az Ige, a szentségek és a szeretet szolgája, vagy Krisztus tiszta, szegény és engedelmes életének élő jele kortársaink között. Bárcsak az aratás Ura ne engedné, hogy hiányozzon Egyházából a sok és szent papi és szerzetesi hivatás!

- *Szent Atyánk, tekints erre az emberiségre,*
-
- *amely az első lépéseket teszi meg az új évezredben.*
-
- *Életére még erősen rányomja bélyegét*
-
- *a gyűlölet, az erőszak, az elnyomás,*
-
- *de az igazságosság, az igazság, és a kegyelem iránti éhség*
-
- *még nem tűnt el sok ember szívéből,*
-
- *akik várják, hogy valaki elhozza a megváltást,*
-
- *amelyet te, Fiad, Jézus által vittél végbe.*
-
- *Az evangéliumnak legyenek bátor hirdetői,*
-

- *a szenvedő emberiségnek nagylelkű szolgálói.*
-
- *Kérünk, küldj Egyházadba szent papokat,*
-
- *akik kegyelmed eszközeivel megszentelik a te népedet.*
-
- *Küldj sok megszentelt életű férfit és nőt,*
-
- *hogy megmutassák a világnak a te szentségedet.*
-
- *Küldj szőlődbe szent munkásokat,*
-
- *akik lángoló szeretettel dolgoznak,*
-
- *és a Szentlélektől indítatva elvigyék Krisztus megváltását*
-
- *egészen a föld végső határáig. Ámen.*

Castel Gandolfo, 2001. szeptember 8.

II. János Pál pápa